

Posudek vedoucího na rigorózní práci Mgr. Alexandry Vernarské „Prax a aplikácia Európskeho zatýkacieho rozkazu vo vybraných krajínach EU a v ČR“

Předložená rigorózní práce se zabývá velmi aktuálním tématem, neboť nový institut unijního práva v oblasti soudní spolupráce v trestních věcech za dobu své platnosti není ve všech členských státech dosud plně usazen. Také Česká republika při příležitosti transpozice Rámcového rozhodnutí o Eurozatykači a jejího přezkumu Ústavním soudem učinila zkušenost s ověřením své schopnosti plnit závazky vyplývající z členství v Unii podle čl. 10 SES resp. čl. 1 odst. 2 Úst.

Přes k praktickému přístupu směřující název práce neopomíjí ani teoretický základ tohoto institutu, jak vyplývá v nauky evropského práva a z judikatury Soudního dvora ES (zaznamenání hodný je zejména rozbor rozsudku ESD ve věci C-303/). Splňuje tak základní předpoklad vědecké práce, zejména pak ale kritickým stylem, jímž probírá jednotlivé aspekty tématu, o metodologicky správném přístupu autorky ani nemluvě.

Struktura díla je původní, v naší odborné literatuře téma takto monograficky dosud zpracováno nebylo: po objasnění legislativních základů Eurozatykače (kapitola II.) a jeho odlišností od tradičních mezinárodně právních forem extradice (kapitola III.) rozebírá nálezy ústavních soudů a ESD (kapitoly IV.-V.), které znamenají právě onen kvalitativní přínos k rozvoji doktríny evropského práva – a tak je i autorka hodnotí. To jí posléze přivádí k ještě hlubší analýze lidskoprávních souvislostí aplikace Eurozatykače (kapitola VI.), aby poté (kapitola VII.) mohla přejít k partii, ověřující správnost či spornost shora uváděných hypotéz (o „zásadním souladu“ mezi členskými státy v pojetí trestnosti činů i při dosud nízké úrovni hmotně právní i procesní harmonizace vnitrostátních norem, o „funkčně v zásadě rovnocenné“ ochraně základních práv osob předávaných mezi členskými státy, apod.). Kapitola VIII., věnovaná předpokládaným změnám v této oblasti podle Lisabonské smlouvy, se snaží nalézt odpověď na řešení problémů, jež praktická aplikace Eurozatykače s sebou přináší.

Autorka projevila vědeckou odvahu ke zpracování málo probádaného tématu, počínala si při tom *lege artis* a vyčerpala své téma bezzbytku. Jsem plně přesvědčen, že výsledek jejího úsilí splňuje požadavky kladené na rigorózní práce RŘ PF UK a proto mohu tuto práci doporučit k řízení v rámci státní rigorózní zkoušky.

K diskusi navrhuji tyto otázky:

1. Evropskou komisí kritizovaná podmínka reciprocit při uplatňování Eurozatykače (§ 403 odst. 2 TR) – umožnila ČR např. nepoužívat ve vztahu k Německu Rámcové rozhodnutí v době po nálezu BVerfG (který německou úpravu zrušil kvůli rozporu s GG), anebo by taková odchylnápraxe byla možná i bez klauzule o reciprocitě? (ke s. 28, 78 an.)
2. Lze spojovat se vstupem v platnost Lisabonské smlouvy (u stanovení o pravomoci ESD) podstatnou změnu ve vztahu k těm členským státům, které dosud projevují určitou „rezistencí“ vůči Eurozatykači?

V Praze, 2. února 2009

JUDr. Ing. Jiří Zemánek, CSc.
Jean Monnet Professor of European Law